



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

"Ένατον κι' είκοσόν μετρούντες χρόνον
δεδεσμέν' στην γήν των Παροβενώνων."

Χίλια κι' ένηκία τέσσερα και δέκα,
τούς έχθρούς: Πατριδα, κτύπα και πελέκα.

Μάρτη πέμπτη και δεκάτη
και παροξυσμός' στα κράτη.

Χίλια κι' ένενήντα δύο και διακόσα,
τέλος του θανείου' στα καλά τὰ τόσα.



**Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.**

Α.

Φ.— Έλεγαν για τήν' Ηπειρο να κάνουν κι' έδω πέρα
τρανό συλλαγητήριο, που κόσμος να τραντάξη,
μά βγήκε μία προσταγή, καυμένη, για φοβέρα,
και δέν ετάραξε κανείς τον νόμο και την τάξι.

Π.— Λοιπόν συλλαγητήριο δέν έγινε κανένα;
Φ.— Δέν έγινε, βρέ Περικλή, κι' έπήγαν' στα χαμένα
προσκήσεις πατριωτικά πολλών και διαφόρων
και λόγοι δέν ήκούσθησαν περιφραδών ρητόρων.

Τόνος δέν ήχησε φωνής
κι' ή τάξις έτηρηθή,
και για τήν' Ηπειρο κανείς
δέν διεμαρτυρήθη.

Και κάθε πατριώτης
και πάσχων' Ηπειρώτης
εσήκωσε τον ώμο του
κι' έτράβηξε τον δρόμο του.

"Άλλοιώς αν δέν ήσούχαζε μεγάλη ή συμφορά του,
κι' έγώ που λές άερόμητος πύργα' στού Ζαχαράτου,
κι' έκαε μετ' άλλων, Περικλή, συμπακακαθημένω
εφώναζα τὰ δίκαια των άγωνιζομένων."

Πάψε συλλαγητήρια μεγάλη να σαλπίζης,
άλλοιώς τον νόμον εζευρε πώς θ' άντιμετωπίσης.
Προσκύνα, σέβου, Περικλή, τον νόμον ολοένα
και κύπτα τον αυχένα.

Σάν Φιλελευθερος και συ Φιλελευθέρους κέρνα,
και μη τὰ Φιλελευθερα παρενοχλής Κουδέρνα,
κι' αν τὰ συλλαγητήρια βλέπης πώς' στοδες έν τέλει
καθόλου δέν άρέσουνε, πεντάρα μη σε μέλη.

Θέλου συλλαγητήρια; κάνε τους κάθε' μέρα...
δέν θέλουν; ... τότε, κουνενά.
Έαπλώνου μες' στον καφενά,
άλλοιώς ο γέρο διάβολος σου πέρνει τον πατέρα.

Ποιός τους νόμους δέν τηρεί
κατά γράμμα, φλε μώμο;
Φιλελευθεροι καιροί,
κι' έλοι πάνε με τον νόμο.

Μή κανέν' ανησυχής,
και σ' αυτούς τους ευτυχούς
των Φιλελευθέρων χρόνους,
δίγχοσ μια ταμουδιά
πνίγε μέσα' στην καρδιά
τους καϊμούς σου και τους πόνοους.



Και σὲ καθεμίαν πράξιν
νομιμόφρων πάντα τήρει
καὶ τὸν νόμον καὶ τὴν τάξιν,
Περικλέτο κακομοίρη.

Ἐὶ τὸ Βασιλεῖον ἡμῶν
μάθε, στιχοῦργε τοῦ δρόμου,
πῶς κανεῖς παρανομῶν
δὲν φωνάζ' ὑπὲρ τοῦ νόμου.

Παρὰ νόμον μὴ φωνάζῃς,
παρὰ νόμον μὴ στενάζῃς,
παρὰ νόμον μὴν πονῃς.

Κι' εἶτε νέος, εἶτε γέρον,
ἴσας βουλὰς τῶν ἀνωτέρων
μὴ ποσῶς διαφωνῃς.

Τίποτα ποτὲ μὴν πράττης
μὲ τὴν ἰδικὴν σου σκέψιν,
καὶ πρὸ πάντων μὴν ταραττης
τὴν Φιλελευθέραν πέψιν.

Μὴν ἀκοῦς τοὺς πατριώτας, ἄ
ποῦχουν ἀδειανδ' στομάχι,
κι' ἄφινε τοὺς Ἠπειρώτας
ν' ἀγωνίζονται μονάχοι.

Τέτοια συλλαλητήρια νὰ γίνουιν δὲν συμφέρει
ἡμέρα μεσημέρι.

Τέτοια συλλαλητήρια καὶ μὲ τὸ παραπάνω
παρενοχλοῦν, βρὲ Περικλή, κάθε σπουδαῖον ἄνδρα,
οὐ μὴν πολὺ δυσαρστούν, κι' αὐτὸν τὸν Τζουλιάνω,
τοῦ καὶ μὲ τὴν Κυβέρνησιν θὰ μείνη τοῦ Σαλάνδρα.

Τρῶγε καλὰ καὶ πίνε,
κι' αὐτὰ γιὰ μᾶς δὲν εἶναι
λυσιτελῆ κι' ὠφέλιμα.

Λοιπὸν παντοῦ σιγῇ,
Δευτέρῃ προσταγῇ,
ἀπαίτησις καὶ θέλημα.

Αὐτὸς μισαλὸ καὶ γνῶσις...
θερμὰ συγκαρητήρια
ἴστων ἄνδρα τὸν πολυπίερο.

Δὲν θέλει συγκεντρώσεις,
μήτε συλλαλητήρια
πρὸ πάντων γιὰ τὴν Ἠπειρο.

Συλλαλητήρια μὴ μαγειρεύῃς
καὶ φύλλους στ' ἄχυρα νὰ μὴ γυραύῃς.
Εἶπε Δευτέρῃς ὄρθα κορτὰ
πῶς δὲν συμφέρου ποσῶς αὐτά.

Δευτέρῃς φώναξε, βρὲ κιτριναῖρη,
συλλαλητήρια πῶς δὲν γουστᾶρει.
Δευτέρῃς τῶπε, συφοριασμένε,
κι' ἔλους τοὺς ἄλλους ἄστους νὰ λένε.

Δευτέρῃς βρέμεται
κι' ἔλοι σας τρέμετε.
Μέγα τὸ κράτος καὶ τὸ νομὰ του,
καὶ γεννηθήτω τὸ θέλημά του.

Ἡ βουλή του γεννηθήτω
καὶ καθεὶς διαλυθήτω
καὶ στὸ σπήτι του κλεισθήτω,
πρὶν νὰ φάῃ κοντακιαῖς
κι' ἄστυνῶμων χάστουκιαῖς.

Ὅχι διαμαρτυρίας,
συμπολιταί μου γενναῖοι,
ζηλευτῆς Ἐλευθερίας
πνεῦμα νέον ἐπιπνεῖς,
καὶ τοὺς πάντας ἄροτρούνει
νὰ διέλθουν ἐν εἰρήνῃ
ἐποσχῆν καλῶν μυρίων
ἀνευ συλλαλητηρίων.

Γιατὶ συλλαλητήρια νὰ γίνωνται, βρὲ χάχα;
καὶ δὲν ἔμπορεῖς νὰ ζῆς καλὰ χωρὶς ἐκεῖνα τάχα;
Τί σ' ὠφέλουιν ψηφίσματα καὶ λόγια κουτουροῦ;
πάψε λοιπὸν, κολοκυθὰ,
καὶ τρῶφα μέσα στ' ἀγαθὰ
τοῦ τρέχοντος καιροῦ.

Β.

Π.— Κι' ἐγὼ φάγω συναθροῖσις,
συγκεντρώσεις, συναντήσεις,
κι' ἐγὼ τάσσομαι καθ' ὅλα μετὰ τῶν Φιλελευθέρων
κι' ἐγὼ κόπτω τὸν αὐχένα σὲ θελήματ' ἀνωτέρων.

Ἐνα πνεῦμα τριγυρίζει
καὶ στ' αὐτὰ μου φιδυρίζει:
Περικλέτο, μὴ ζητῆς
φασακρίας καὶ τρομάρας,

τή δουλειά σου να κυττάς
και μὴν κάνης κουταμάρα.

Μὴ τῶν συλλαλητηρίων εὐνοῆς τὰς συγκεντρώσεις,
καὶ σὲ τούτους τοὺς καιροὺς
νὰ θηρεύης δεξιώσεις,
ἐσπερίδες καὶ χοροὺς.

Γιὰ λόχους τῶν Ἡπειρωτῶν
καὶ μένος ἐπαναστατῶν
νὰ μὴν παραζαλλίσεαι.

Βλέπε τὰ πάντα φωτεινὰ,
καὶ ἴσῃς Ἡπείρου τὰ βουνὰ
μὴν προσανατολίσεαι.

Δὲν πρέπει γιὰ τὴν Ἡπειρο κανεὶς νὰ λέη τίποτε
κι ἄς πάη νὰ κουρευέται,
καὶ καθεμιά συνάντησις ἀνθρώπων οἰωνδήποτε
πρέπει ν' ἀπαγορευέται.

Πάλι μ' ἐνθουσιασμοῦς,
πάλι μὲ παροξυσμοῦς,
μὴ φρενητιάς, λεβέντη.

Ἵστερ' ἀπὸ τρικυμία
πρέπει λήγη νημεῖα,
διασκέδασις καὶ γλέντι.

Βάλτε φίμωτρο' στὰ χεῖλη,
μήτε γρῦ γιὰ τὸν ἀγῶνα,
καὶ γενήτε πρώτοι φίλοι
μὲ τὸν Βῆδ τὸν Ἡγεμόνα.

"Ὅλοι μας σ' αὐτὸν οὐρρὰ
κι ἄς ἔλθοῦν οἱ Σκιπετάροι,
κι ἄς βαρέση μὴ χαρὰ,
τ' Ἀρβανίτικο γιογκάρι.

Ἐξεφύτρωσε προσφάτως
νέον ἔθνος, νέον κράτος,
ποῦχει τόσους ἡγεμόνας,
καὶ θὰ μείνη' στοὺς αἰῶνας.

Μὰ καὶ οὐ βρὰ Περικλέτο,
πέσε καὶ προσκύνῃσέ το
κι ἐπαξίως ὕμνησέ το.

Τίμησε τοὺς Σκιπετάρους, καὶ τὸ ἔφορ σου παράδος
εἰς τοῦ Βλῳῶρα τὸ λημέρι,

ποῦ κι' αὐτὸς κι' ἐκείνος ξέρει,
πῶς Βασιλεῖον τὸ θέλουν δι' ἐξέδων τῆς Ἑλλάδος.

Ἄς μὴ σὲ παραφέρῃ
κανένα πνεῦμα πλάνο,
μὴν κοπανᾷς ἀέρα.

Μὰ λέγε' στὸν Δευτέρη:
ὅ, τι μοῦ πῆς θὰ κάνω
κι' ἐγὼ, καλὲ πατέρα.



Γ'.

Φ. — Μέσα σ' αὐτὴν τὴν φούρια,
ποῦ σαλιαρίζουν ὄλοι,
μαντάτ' ἀπὸ τὴν Πόλι
μὰς ἔρχονται καινούρια.

Καὶ μ' ὄψεις γηθουσέους
ἄς ἴδωμεν κι' ἐκείνους
τῆς Πόλις τοὺς Ραγιάδες.

Μπουκοτάς καὶ πάλι,
κι' ἐσῆκωσαν κεφάλι
νέοι Κερὶμ' Ἀγάδες.

Τῶν Γκιαούρηδων ἡ πλάσις
ἀληθῶς εὐδαμονεῖ
καὶ καθόλου δὲν ποιεῖ.

Ὁλοένα κι' ἀπαλάσσει,
σὲ μουντρούμα φιλακίσεις,
καὶ πολλὰ περιποιήσεις.

Νὰ κι' ἡ δόξα, νὰ κι' ἡ νίκη,
πλὴν κανεὶς ἄς μὴν ξεχάνῃ
πῶς ἐκάναμε Συνθήκη
μὲ τῆς Πόλις τὸ Ντιβάνι.

Ὅντως Συνθήκη ζηλευτὴ... γθόνουν πτωχοὺς κι' εὐπό-
και δὲς του ξυλοφόρτωμα καὶ δὲς του χαστουκιᾶ, [ρους,
ὁ ποῦ θαρρεῖς, βρὲ Περικλῆ, πῶς ὑπ' αὐτοὺς τοὺς ἄρτους
ἔσυνθηκολογήσαμε μαζί μὲ τὴν Τουρκιά.

Ἄς κρᾶξωμεν εὐὰν εἶοι,
κι' ἀπὸ τοῦς Τούρκους ἀμοιβῆ
τοιαύτη μὰς ἀνίηκει.

Ἴσως ὁ νέος διωγμὸς
καὶ τοῦτος ὁ κατατρεγμὸς
νάιναι μὰς στὴ Συνθήκη.

Ἐπειτ' ἀπὸ τὴν θυσία
καὶ τὸν τόσο σπαραχμὸ
πάλι Γένος κι' Ἐκκλησία
σὲ μεγάλο διωγμὸ.

Πάλι τρόμος, πάλι φρίκη,
κι' ὁ Πανάς ἐκ περισσοῦ
ξαναλέει ὅττην φασοῦ:
μὴν ξεχάνῃς τὴν Συνθήκη.

Ἡσφαλισθὲ δι' αὐτῆς ὑποδοῦλων εὐτυχία
καὶ γαλήνη κι' ἡσυχία.

Μὰ κι' ἔμεις ἀπ' ἐδῶ πέρα δέσαμε τὸν γαϊδαρὸ μὰς
μὲ τὰ νέα καθεστῶτα,
καὶ περνοῦμε τὸν καιρὸ μὰς
μὴ χαρὰ, ζωὴ καὶ κῆτα.

Μέσα σὲ χαρὰς κραιπάλην
Ἄρης βρέμεται φρικτὸς,
κι' ὁ Νυμφίος φθάνει πάλιν
ἐν τῷ μέσῳ τῆς νοκτὸς,
καὶ μακάριος ὁ δοῦλος, ὃν εὐρήσει γρηγοροῦντα,
πλὴν τρισάθλιος ἐκείνος, ὃν εὐρήσει φιλαροῦντα.

(Ταῦτα λέγοντος αὐτοῦ τοῦ ξυλοῦ στραβοσκέλη
κάποιος ἄγγελος ταχὺς

γεγονὸς τῆς ἐποχῆς
σοβαρὸν τοὺς ἀναγγέλλει.)

Ἄγγ.— Παύσατε νὰ φιλαρῆτε,
καιρὸς εἶναι νὰ χαρῆτε
καὶ τὸ δάνειον ταξιδιόναί,
κι' ἔρχεται παρὰ πολλῶς,
συμπολιταὶ προσφιλεῖς,
ποῦ τὰ κράτη θεμαλιόναί.

Λησμονεῖτε συμφορὰς,
καὶ σωτήριος παρὰς
εἰς τὸ κράτος μὰς θὰ πέσῃ,
καὶ καθέννας φουκαρὰς
θὰ φορῆ στραβὰ τὸ φέσι.

Μουρμούραϊς καὶ παράπονα πρὸς τὸ παρὸν ἀφήτε,
τὸ δάνειον πρὸς ἐγγραφήν ἀμείσως μὰς καλεῖ,
κι' ἂν ἔχετε κεφάλαια τρέξετε νὰ γραφῆτε
νᾶχετε κέρδη βέβαια, μόνιμα κι' ἀσφαλῆ.

Πρὸς ἐγγραφήν ὅτὸ δάνειον καλεῖται
ὁ κόσμος γενεὰς στεφανωμένης,
δεῖ δεῖ χρημάτων, ἄνδρες συμπολιταί,
λέγει κι' ὁ παλαιὸς ὁ Δημοσθένης.

Ἀνάγκη νὰ συνδράμωμεν τὸ κράτος,
μὰ λέει κι' ὁ πολὺς ὁ Λαοκράτος:
ὦ Μούσα, ὅτὸν αἰῶνα ποῦ βρεθήκαμε,
βοήθα γὰ παράδες ἡ χαθήκαμε.

Ἄς ἴδωμεν καὶ τώρα φῶς οὐράνιον
μὲ τοῦτο τὸ σωτήριο τὸ δάνειον.
Τῆς Ἐθνικῆς κατορθώμα μεγάλο,
ὅπου γι' αὐτὸ τὸν σέβρακο μου θὰ βγάλω.

Τώρα μὲ τὰ χελιδόνα μουσικῆς ἀκούω μέλος
λυγερὰ νὰ παιανίζῃ τοῦ δανείου μὰς τὸ τέλος.
Πῶς ἐμόχθησε γιὰ τοῦτο κι' ὁ μοχθῶν Βαλαωρίτης,
ποιητοῦ τρανοῦ βλαστάρη
μ' ἀρετῶν περίσσια χάρι,
ἐνθους λάτρης τῆς Πατρίδος, ποιητῆς καὶ Τραπεζίτης.

Τρέξετε πρὸς ἐγγραφήν... παιδες τῶν Ἑλλήνων ἴτε
αὐθωρεῖ καὶ παραχρημά,
καὶ ποτὲ μὴ λησμονεῖτε
τὸ σφῶν ἐκείνου ρῆμα
πῶς ὁ χρόνος εἶναι χρήμα.